

Bestuursdwang met een overpeinzing

Een onderdeel van mijn werk als inspecteur bij de Landelijke Inspectiedienst Dierenbescherming is het afhandelen van meldingen over gezelschapsdieren en de hobbymatig gehouden landbouwhuisdieren.

Zoals al eens eerder geschreven zijn er meerdere mogelijkheden om verstoord dierenwelzijn aan te pakken. Een goed gesprek en daardoor mogelijk een mentaliteitsverandering bij iemand die wel wil maar niet weet. Een proces-verbaal bij iemand die wel weet maar niet wil, of een bestuurlijke traject met verplichte maatregelen voor de eigenaar/houder om de leefomstandigheden te verbeteren. Einddoel in elke casus is het op een hoger niveau brengen van de huisvesting of de conditie van de dieren

Een bestuurlijk traject

Bij die keuze kan strafrecht ook samengaan met bestuursdwang. De basis voor het inzetten van bestuursrecht is altijd een vermoeden van een strafbaar feit op grond van de Wet dieren. Geen vermoeden van een strafbaar feit, dan geen bestuursdwang.

In 80% van de gevallen waarin een eigenaar van een dier een formeel besluit krijgt, waarin hij of zij binnen een bepaalde termijn aanpassingen moet uitvoeren aan de huisvesting of medische zorg moet verlenen aan een dier, gebeurt dat ook daadwerkelijk. Die andere 20% zijn de gevallen waarin het bestuursrecht ons de mogelijkheid geeft om de eigenaar/houder te passeren en ik namens de overheid de zorg ga verlenen die op dat moment nodig is. Dat kan zijn het laten behandelen van een hond tegen extreme vlooiënbesmetting bij een dierenartspraktijk, of bijvoorbeeld het laten bekappen op locatie van een paar ezels met veel te lange hoeven. Vooraf overleg ik altijd met de Rijksdienst voor Ondernemend Nederland (RVO) en krijg ik van RVO de toestemming om het nodige uit te voeren. In een aantal gevallen kan dat zelfs betekenen dat we de aanwezige dieren weghalen (meevoeren en opslaan).

Op het moment dat ik uitvoering geef aan een besluit en de overheid (RVO) de zorg voor een dier als het ware tijdelijk of definitief overneemt, zijn de daaraan verbonden kosten wel voor de eigenaar. De trimmer van de vervilte hond, de behandelende dierenarts of de hoefsmid worden eerst betaald door RVO en de kosten worden later verhaald op de eigenaar.

Voldoet iemand stelselmatig niet aan de opgelegde maatregelen, of is de situatie

dusdanig slecht dat herstel op locatie niet eens mogelijk is, dan kunnen de dieren worden weggehaald. Dit meevoeren en opslaan (termen uit het bestuursrecht) gaat dus ook op kosten van de eigenaar – en dan hebben we het plotseling over serieuze bedragen.

Drie controlemomenten. Na eerste controle is wel een goed nachthok te zien.

Vroeger moest ik inbeslaggenomen zaken deponeren bij de Provinciale Voedsel Commissaris, later bij LASER en Dienst Regelingen. Tegenwoordig gaan inbeslaggenomen of meegevoerde dieren naar een opslaghouder.

Voor alle diersoorten zijn in het land een aantal specialisten ingehuurd die 24/7 bereikbaar zijn en altijd capaciteit hebben voor de door ons meegevoerde dieren. (Dat geldt niet voor dieren waarvan vrijwillige afstand wordt gedaan).

De praktijk – stront, heel veel stront

Ik ben op controle geweest bij een man in de kop van Groningen. Zijn hond, een heel vervelende Mechelse herder, zat in een kennel met daarin een paar open pallets als hok tegen de regen. De hele kennel lag vol met stront en een gesloopt gordijn. Niet goed dus. Gesprek gevoerd met de man en de werking van bestuursdwang uitgelegd.

In een bestuurlijk traject werd hem opgedragen zorg te dragen voor het schoonhouden van de kennel en het plaatsen van een fatsoenlijk nachthok. Bij de eerste hercontrole stond er een mooi nachthok.